

Arrest

nr. 294 669 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd op 25 juli 2014 afgewezen.

Op 27 augustus 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische moeder, maar ook deze aanvraag werd verworpen.

Op 6 maart 2015 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag gezinshereniging in, maar ook deze aanvraag werd verworpen.

Op 11 januari 2017 is de verzoekende partij bevallen van een zoon, B. Y.

Op 17 juni 2020 diende de verzoekende partij voor zichzelf en haar zoon een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Ook deze aanvraag werd verworpen en het beroep tegen deze beslissing werd eveneens verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 255 628 van 25 maart 2022.

Op 15 mei 2022 diende de verzoekende partij, voor zichzelf en haar zoon, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 28 maart 2023 besliste de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op 27 maart 2023 werd ten aanzien van de verzoekende partij bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing van 28 maart 2023 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A., H.
nationaliteit: Marokko
geboren te Tanger op (...)
adres: (...)

+ zoontje B. Y., geboren te Verviers op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een Schengenvisum geldig van 09.11.2013 tot 28.02.2014. Betrokkene verklaart haar aankomst geldig van 15.11.2013 tot 01.01.2014. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 03.06.2014 een aanvraag 9bis in. Op 05.08.2014 werd haar een negatieve beslissing betekend. Op 27.08.2014 diende betrokkene een aanvraag 19ter in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 25.02.2015. 06.03.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 19ter in, deze werd eveneens geweigerd op 14.07.2015 en werd haar een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 07.09.2015. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vernietigd op 26.02.2016. Op 09.08.2016 werd er een nieuwe beslissing genomen haar betekend op 31.08.2016. Op 16.09.2016 ging betrokkene ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 10.01.2019 verworpen. Op 17.06.2020 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in. Op 01.12.2020 werd er een negatieve beslissing betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze werd verworpen op 24.03.2022. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt ook aan dat haar ouders, zussen en broers hier in België verblijven, haar moeder ondertussen Belg is geworden en ze financieel te laste zou zijn van haar ouders. Staakt dit met de identiteitskaarten van deze personen). Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich verder ook op het feit dat haar kind in België geboren is (legt een geboorteakte voor) en dat hij opgroeit in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. (legt schoolattest voor). Ook haalt ze aan dat haar zoon nooit in Maokko heeft gewoond en hij de taal niet zou spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zou spreken, wat haar moedertaal is en dat haar kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ter staving van de scholing legt ze een attest van school voor d.d. 20.01.2022. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kind in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt haar preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Betrokkene verwijst naar het Nederlandse systeem van kinderpardon. Echter, via huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Nederlandse. Volledigheidshalve merken we op dat het kinderpardon op 29.01.2019 door de Nederlandse autoriteiten werd afgeschaft. Verder maakt betrokkene het niet aannemelijk dat het hoger belang van haar kind geschaad wordt door een tijdelijke terugkeer en dat een terugkeer niet noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van het kind geschaad zou worden. Het kind wordt immers niet van zijn moeder gescheiden (over de vader werd er in de aanvraag niet gesproken) en zijn scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster steeds op de hoogte was van het feit dat haar verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het gegeven dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2023 en deze is als volgt gemotiveerd:

"mevrouw,
Naam, voornaam: A., H.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Tanger
nationaliteit: Marokko

Haar minderjarig kind B. Y., geboren op (...) te Verviers, dient haar te vervoegen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat het kind de scholing niet in het land van herkomst verderzetten.

Het gezins- en familieleven: Betrokkene haalt aan het haar moeder, haar broers en zussen hier in België verblijven doch dienen we te stellen dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige kind verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekster na een verblijf in België van bijna 10 jaar én de geboorte van haar kind hier in 2017 op heden totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Marokko - en o.a. door het feit dat verzoekster hier een leven heeft kunnen opbouwen in België, hier duurzaam verankerd is én haar minderjarige zoon, dewelke nog nooit in Marokko is geweest!, hier vanaf 2020 ononderbroken naar school gaat en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster en haar minderjarig kind t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én verzoekers overigens in Marokko niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft aangezien deze quasi integraal in België woont, hetwelke ook door verzoekster werd gestaafd n.a.v. haar regularisatie-aanvraag;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster en haar minderjarig kind gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster én haar minderjarige kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarige kind van verzoekster, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (thans 6 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat bovendien de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster "er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf";

dat dit manifest onjuist is aangezien verzoekster van 06.03.2015 t.e.m. 27.05.2020 (méér dan 5 jaar) ononderbroken in een procedure familiehereniging met haar Belgische moeder zat en hierbij steeds uitzicht had op een definitief verblijfstatuut; dat tenslotte DVZ sinds medio 2018 in een diverse identieke dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekster wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw én dit omwille van de overweging dat gezinnen met schoolgaande minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekster en haar minderjarige zoon echter ook behoren!;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 28.03.23 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 aan verzoekster betekend op 19.04.23 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu besliste de verwerende partij dat er volgens haar geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de aanvraag in België gebeurt.

De verwerende partij beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

De verzoekende partij is het niet eens met de verwerende partij en stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin. Zij vervolgt dat zij na een verblijf in België van bijna 10 jaar én de geboorte van haar kind hier in 2017 op heden totaal onwtorteld is t.a.v. het land van herkomst, Marokko, en o.a. door het feit dat zij hier een leven heeft kunnen opbouwen in België, hier duurzaam verankerd is én haar minderjarige zoon, die nog nooit in Marokko is geweest, hier vanaf 2020 ononderbroken naar school gaat en zij aldus verhinderd is om de aanvraag in te dienen in Marokko. Zij stelt dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar zij en haar minderjarig kind t.a.v. hun land van herkomst onwtorteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én zij overigens in Marokko niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft aangezien deze quasi integraal in België woont, wat zij ook heeft gestaaft in haar regularisatie-aanvraag. Hun integratie dreigt te worden aangetast door een terugkeer naar Marokko, niet in het minst voor wat betreft de scholing

hier van het minderjarige kind, die aldus langdurig zou onderbroken worden, wat vanuit o.a. psychologisch en pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (thans 6 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt. De bestreden beslissing stelt volgens de verzoekende partij ten onrechte dat zij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit is volgens de verzoekende partij manifest onjuist aangezien zij van 6 maart 2015 t.e.m. 27 mei 2020 (méér dan 5 jaar) ononderbroken in een procedure familiehereniging met haar Belgische moeder zat en hierbij steeds uitzicht had op een definitief verblijfsstatuut. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij sinds medio 2018 in diverse identieke dossiers, die qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan dit dossier wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag én dit omwille van de overweging dat gezinnen met schoolgaande minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe de verzoekende partij en haar minderjarige zoon ook behoren. De verzoekende partij besluit dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden aangezien deze het gevolg is van de eerste bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar enig middel de elementen herhaalt die zij als buitengewone omstandigheid heeft aangebracht in haar aanvraag, en stelt dat de verwerende partij deze volgens haar niet correct heeft beoordeeld. Zij is kortom van mening dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij besliste, deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Met dit loutere verschil in visie met de verwerende partij maakt de verzoekende partij echter helemaal niet aannemelijk dat de uitgebreide en concrete motieven die de verwerende partij in de bestreden beslissing aan elk van deze elementen heeft gewijd, kennelijk onredelijk zouden zijn.

Zo motiveert de verwerende partij over het langdurig verblijf en de geboorte van het kind van de verzoekende partij als volgt:

“Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een Schengenvizum geldig van 09.11.2013 tot 28.02.2014. Betrokkene verklaart haar aankomst geldig van 15.11.2013 tot 01.01.2014. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 03.06.2014 een aanvraag 9bis in. Op 05.08.2014 werd haar een negatieve beslissing betekend. Op 27.08.2014 diende betrokkene een aanvraag 19ter in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 25.02.2015. 06.03.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 19ter in, deze werd eveneens geweigerd op 14.07.2015 en werd haar een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 07.09.2015. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vernietigd op 26.02.2016. Op 09.08.2016 werd er een nieuwe beslissing genomen haar betekend op 31.08.2016. Op 16.09.2016 ging betrokkene ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 10.01.2019 verworpen. Op 17.06.2020 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in. Op 01.12.2020 werd er een negatieve beslissing betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze werd verworpen op 24.03.2022. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”, en “Betrokkene beroept zich verder ook op het feit dat haar kind in België geboren is (legt een geboortakte voor) en dat hij opgroeit in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. (legt schoolattest voor). Ook haalt ze aan dat haar zoon nooit in Maokko heeft gewoond en hij de taal niet zou spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zou spreken, wat haar

moedertaal is en dat haar kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren.”

De verzoekende partij stelt wel dat zij al 10 jaar in België verblijft en dat zij zich sinds maart 2015 in een procedure gezinshereniging bevindt, hetgeen volgens haar dus wel degelijk een legaal verblijf betreft, maar zij betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze stellen dat de verzoekende partij meermaals een negatief antwoord kreeg op verschillende verblijfsaanvragen en in het verleden reeds werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Bevelen waaraan zij overigens geen gevolg gaf. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat *“De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven dus onmogelijk (kan) aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland”* en *“Ook haalt ze aan dat haar zoon nooit in Maokko heeft gewoond en hij de taal niet zou spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zou spreken, wat haar moedertaal is en dat haar kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren”* kennelijk onredelijk zouden zijn. Dit laatste motief dat betrekking heeft op haar minderjarige zoon betwist de verzoekende partij zelfs in het geheel niet. De verzoekende partij toont geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van de door haar aangehaalde argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen. Zij spreekt van “praktische overwegingen”, doch het gegeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag alhier gemakkelijker zou zijn volstaat uiteraard niet. Waar de verzoekende partij verder stelt dat een terugkeer naar het herkomstland of plaats van openthoud in het buitenland zou impliceren dat zij haar *“banden en integratie [...] zwaar dreigen aangetast te zien”*, ziet de Raad niet in hoe dit het geval zou zijn. De door de verzoekende partij en haar zoon opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland of plaats van openthoud in het buitenland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging te initiëren en het staat haar steeds vrij deze elementen aan te voeren ter gelegenheid van deze aanvraag.

De verzoekende partij stelt verder dat zij onworteld is, geen banden meer heeft met Marokko, en zij in Marokko niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft. Daarmee maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij geen banden meer heeft met Marokko en daar niets meer bezit. Zij beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld.

De verzoekende partij stelt ook dat bij een terugkeer naar Marokko de scholing van haar kind zou onderbroken worden, maar maakt daarmee niet aannemelijk dat de volgende motieven kennelijk onredelijk zouden zijn:

“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ter staving van de scholing legt ze een attest van school voor d.d. 20.01.2022. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van

het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kind in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt haar precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.”

Ook wat betreft de scholing van haar kind kan niet zonder meer worden vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland of plaats van oponthoud in het buitenland zou impliceren dat deze scholing langdurig zou worden onderbroken. De verzoekende partij brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat niet blijkt dat het minderjarig kind geen scholing kan volgen in zijn herkomstland of dat hij een gespecialiseerd onderwijs behoeft dat aldaar niet beschikbaar is. Zij poneert voorts wel dat een terugkeer naar het land van herkomst onaanvaardbaar zou zijn vanuit psychologisch en pedagogisch oogpunt aangezien haar zoon zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevindt, doch toont niet concreet aan waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of oponthoud dermate nefast zou zijn voor haar zoon. Verder maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze motiveert dat “*bijgevolg (kan) opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kind in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt haar precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie*”. De Raad herhaalt, en het is uit bovenstaande bespreking al gebleken dat, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan eerdere negatieve beslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, reden waarom zij ondertussen al 10 jaar op het grondgebied verblijft. Voornoemde motieven blijven dan ook overeind.

Waar de verzoekende partij refereert aan ‘gelijkaardige dossiers’ laat zij na op enige concrete wijze aannemelijk te maken dat de verwerende partij inderdaad in ‘gelijkaardige dossiers’ een andere, positieve beslissing heeft genomen. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Voor zover de verzoekende partij op dit punt een schending van het gelijkheidsbeginsel zou wensen aan te tonen, slaagt zij daar dan ook niet in.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Aangezien de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet in concreto betwist, blijven ook zij overeind en daarmee ook de tweede bestreden beslissing zelf.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU